

Rechttop in mijn genderstoel

door Henna Guicherit

‘Als we niet met zijn allen sterven in die film waarin DDB de hoofdrol speelt, dan worden we wel doodgegooid met een scala aan ontwikkelingsideeën en dromen. Het heeft er veel van dat de machthebbers het volk in de waan laten dat zij heel druk bezig zijn ook voor hen de weg naar het beloofde paradijs te plaveien. Kennelijk om hun politieke dood te voorkomen’, zegt mijn oude schoolvriendin uit Marowijne, die ik na jaren weer eens in hartje stad tegen het lijf loop. In de straten van Paramaribo is de politiek het gespreksonderwerp van alle dag. En zo ook bij ons. Want na een stevige *brasa* raken wij als vanouds aan de praat.

Ik zit niet op een politieke stoel. Mij staat geen politieke dood te wachten, floepte ik er direct uit. Mij hoeven ze geen paradijs, Dubai of nieuwe horizon voor te houden. De werkelijkheid van iedere dag ontgaat mij niet. Zij die de troon van de staat paars hebben gekleurd, hebben heel wat te verantwoorden en te verliezen. Anderen weer, zitten 1x24 uur te broeden hoe zij hun veel kleinere groene, oranje, gele of anders gekleurde stoel kunnen verruilen voor die begeerde troon. Verf en kwast hebben zij al in huis om, zodra de gelegenheid zich voordoet, de geschiedenis te herhalen en de troon van hun lievelingskleur te voorzien.

Tegenwoordig zit ik meer dan ooit rechttop in mijn genderstoel met stevige armlenningen. En zo af en toe op de grond om zaken ook vanuit die positie te beschouwen. Hoe graag ik het zou willen, in mijn hangmat lig ik in deze tijd van crisis en devaluatie niet meer. Ik moet alert en met beide benen op de grond blijven. Zweepers zijn er genoeg. Nu ben ik serieus op zoek naar politieke partijen en politici die ons hun, op wetenschappelijk onderzoek gebaseerde, analyse geven over

kiespcw.nl

de sociaaleconomische en financiële situatie. Zij moeten hun analyse ook maken vanuit een mensenrechten – en genderoptiek. Mooi is het als zij een platform zouden opzetten en ons duidelijk uitleggen wat hun visie is voor onze toekomst. Welke principes zij hanteren. Wat zij denken te verbeteren, waarom, op welke wijze en met wie. Want zo kunnen wij niet verder. Wij willen niets horen over herstel want terug naar af is geen optie. We moeten de koppen bij elkaar steken en terwijl wij uit dit diepe dal klimmen onze samenleving tegelijkertijd transformeren. Wat scheef gegroeid is, moet structureel veranderd worden anders is het *du no du*. Voorkomen moet worden dat we periodiek weer in soortgelijke crises belanden. Als een crisis niet te vermijden is, moeten wij voldoende reserve en veerkracht hebben om de hardste klappen op te vangen.

Ondoordacht

En dan hebben wij het over beleidsbeslissingen die telkens weer aan verandering onderhevig zijn. ‘Maar die hebben ze toch niet zomaar op een blauwe maandag genomen toen ze met hun linkerbeen uit bed stapten. Je neemt als regering toch geen ondoordachte besluiten? Komt men er echt later pas achter dat deze niet zonder politieke gevolgen zijn?’, merkt mijn vriendin sarcastisch op. Ik vraag mij af of bij de besluitvorming ook de positieve en negatieve gevolgen voor de vrouwen, mannen en kinderen in stad, district en binnenland in kaart zijn gebracht? Mijn vriendin stelt: ‘Als de politieke besluitvorming met ons burgers rekening had gehouden, dan zag het gezicht van de crisis die wij nu ervaren er ongetwijfeld anders uit’. Onze belangen worden niet centraal gesteld. Dat, wie het kruis heeft zichzelf zegen, blijkt ook hier nog altijd van kracht. Dit leidt tot corruptie. En als we na jaren nog steeds geen anticorruptiewet hebben, dan moet men niet gek op kijken naar wie de beschuldigende vinger wordt gewezen. Niemand delft toch zijn eigen graf?’

Nevendoelen

Wij komen wat later, onder het genot van een cappuccino op een terras aan de Domineestraat, tot de conclusie dat niet ons collectief nationaal belang de boventoon voert, maar het eigenbelang van één, of een handjevol, met macht bekleed. Wij hebben behoefte om vanuit onze genderstoel een bijdrage te leveren. Het gaat om

alle kwesties, die dringend om gedegen onderzoek, analyse en nationale ontwikkelingsvisie vragen om zo goed onderbouwde en doordachte beleidsbeslissingen te nemen. Genderstoelen hebben geen toegevoegde kleefkracht zoals die politieke stoelen in ons land. Ze hebben wel toegevoegde waarde. Wij moeten voorkomen dat de armoede toeneemt en de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen groter wordt. Daarom moeten wij bij het bereiken van de gestelde beleidsdoelen, tegelijkertijd focussen op gerechtvaardigde nevedoelen zoals gelijke toegang tot bronnen voor mannen en vrouwen en vrouwen leren zichzelf te versterken. Deze doelen moeten in alle programma's en projecten worden geïntegreerd. Voorkomen moet worden dat beleidsbeslissingen, ongewild en door onwetendheid, leiden tot vergroting van de armoede en genderongelijkheid. Net zo moeten zij, die op een milieustoel zitten, er voor waken dat met de uitvoering van het voorgenomen beleid, ons milieu niet verder vervuult en het ecologisch evenwicht verstoort. Degene die op onze gezondheidszorgstoelen zitten, moeten helpen voorkomen dat beleidsbeslissingen negatieve

gevolgen voor de gezondheid van burgers en werknemers.

strcollectie.nl

mers. Zij moeten er voor waken dat de zorg toegankelijk en bereikbaar is en blijft voor iedereen. Daarbij rekening houdend met de verschillende behoeften van vrouwen en mannen. Beleidsprogramma's en projecten mogen dus niet slechts ontwikkeld worden vanuit riante hoge stoelen of die recliners die ik iedere avond in een televisiereclame zie van die zaak die handel voorstaat. Maar ook vanuit al dat meubilair van ander formaat, kleur, vorm, materiaal en afmeting die we bij onze burgers over het hele land vinden.

Begunstigers

Wat ik hiermee wil benadrukken, is dat beleid en beleidsbeslissingen niet vanuit de optiek van één groep belanghebbenden en machthebbende tot stand mag komen. Alle belanghebbenden moeten geïnformeerd en betrokken worden. In dialoog moeten hun behoeften en bezorgdheden worden geïdentificeerd. Nagegaan moet worden welke positieve en negatieve gevolgen de beleidsbeslissingen op elk zal hebben. Hoe die negatieve gevolgen om te buigen of te compenseren. En dit moet een continue en transparant proces zijn, gericht op alle belanghebbenden die ook de begunstigers moeten zijn. Daar zijn mijn oude schoolvriendin en ik het met elkaar over eens. En dan ontwikkelt zich een interessante dialoog. Vanuit onze kleurrijke genderstoel passeren het Stabilisatie- en herstelprogramma, de IMF, de miljoenen van de Islamic Development Bank, de ontwerpbegroting voor het dienstjaar 2017, het begrotingstekort van 1.2 miljard SRD de revue..

Liefde voor Hindi-gospel

Door Carla Bakboord
Beeld collectie Rambaran

Tijdens een bijeenkomst over seksuele diversiteit in Nederland ontmoette ik ex-CDA-politicus Johanna Soemindra Rambaran. Tijdens ons gesprek vertelde zij mij hoe zij en haar vader, Johannes Rambaran, zoveel liefde hadden voor Hindi gospel. Ik had helaas nog nooit een Hindi gospel lied beluisterd en wist eigenlijk ook weinig af van de historie daarvan in Suriname. Dus vroeg ik Johanna hoe zij en haar vader hiermee in aanraking zijn gekomen. Johanna groeide op in Nederland, India en Suriname. Na haar studie in Maastricht, kwam ze in de jaren negentig te werken bij een organisatie die de aidsvoorlichting aan Surinamers vorm moest geven. Samen met de Surinaamse filmmaker André Reeder werkte ze in 1995 aan de eerste film over Surinamers met hiv en aids: ‘Aan Niets Overleden’. Ze legde zich ook toe op het maken van Hindi gospel videoclips. Johanna Rambaran blijft maatschappelijk betrokken en helpt een stichting met het uitbrengen van een boek over seksuele diversiteit. Dit boek verschijnt in november.

Johanna Soemindra Rambaran

tellen. Vele middagen brachten ze samen door. Mijn opa stelde honderd-en-één vragen waarop hij geduldig antwoord kreeg. De boodschap was aangekomen en opa besloot om het christelijk geloof aan te nemen. Die beslissing bracht een hele scheuring in de familie. Daniël Rambaran kwam uit een Hindoe gezin. Hij was één van de Brits Indische immigranten, die in 1912 op driejarige leeftijd met zijn moeder en broer voet aan wal zette in Suriname. Hij was het tweede kind en groeide op in Nickerie, op de plantage Waterloo.

Hij trouwde met Parbati en vestigde zich met haar in de Corantijnpolder. Rambaran's moeder was zo boos over zijn beslissing om christen te worden dat ze hem het huis uitgooid en zijn vrouw Parbati en kinderen verbod met hem om te gaan. De hele Hindostaanse gemeenschap in de polder sprak er schande van. Hij sliep buiten. Maar stiekem bracht zijn oudste dochter hem toch eten. Zijn vasthoudendheid in het geloof maakte dat hij zich liet dopen. Daarbij kreeg hij de doopnaam Daniël. Zijn overtuigingskracht

commons.wikimedia.org

Sukh Dhaam

Johanna Rambaran: ‘Begin september 2016 vond in Zeist, Nederland de viering plaats van het honderdjarig bestaan van het Kinderhuis Sukh Dhaam. Op 23 oktober 2016 zal dit Kinderhuis haar honderdjarig jubileumfeest in Suriname vieren. Het doel is financieel bij elkaar te krijgen om het tehuis van zonnepanelen te voorzien. Het is honderd jaar geleden dat Peter Martin Legêne - geboren in 1885 in Bromme, Denemarken en overleden in 1954 in Zeist - het Kinderhuis Sukh Dhaam (Plaats van Geluk) stichtte in Alkmaar in het district Commewijne. Peter Legêne studeerde theologie, waarna hij naar India vertrok om zich te bekwalen in Hindi en Urdu. In Amsterdam leerde hij Nederlands, trouwde en vertrok in 1914 naar Suriname voor het zendingswerk onder Brits-Indische immigranten. Hij hield zich ook bezig met het vertalen en dichten van christelijke liederen in het Hindi, later bekend als Hindi-gospel. Bovendien trok hij zich het lot aan van kinderen van de Brits-Indische contractarbeiders, die in Suriname te werk waren gesteld. Hun levensomstandigheden en zware arbeid werden door Mahatma Gandhi aan de kaak gesteld. Honderden Hindostaanse kinderen zijn opgegroeid in Kinderhuis Sukh Dhaam. Het tehuis is tachtig jaar geleid door Denen die uitgezonden werden door de Luthersk Mission. In 1996 kwam er een einde aan deze missie.

Van Hindoe tot Christen

Elke middag hoorde mijn opa Daniël Rambaran een man die dagelijks langskwam liederen zingen over vergeving, liefde en over een voor hem onbekende god. De teksten raakten hem zo diep, dat hij de man uitnodigde om er meer over te ver-

Martha Rambaran en familie

bracht de vastberadenheid van zijn moeder en vrouw tot wankelen en geleidelijk aan namen zijn vrouw en kinderen het christelijk geloof ook aan. Rambaran was op een bijzondere manier verbonden met Sukh Dhaam. Hij nam een jongen, Noer, uit het Kinderhuis en liet deze door zijn kinderloze broer opvoeden. Een aantal kinderen van mijn grootvader vond hun partner in Sukh Dhaam. Zo ook zijn oudste zoon.

Evangelië zingen in eigen taal

De oudste zoon van Daniël en Parbati, mijn vader Johannes, volgde de onderwijzersopleiding in Paramaribo waar hij in het Soendar Singh Internaat woonde. Daar kwam hij zijn vrouw Soemindra tegen, een meisje uit het Kinderhuis Sukh Dhaam. Hij werd op slag verliefd en trouwde met haar. Tijdens zijn werk als onderwijzer, voelde Johannes Rambaran zich geroepen om het evangelie te verkondigen. Na veel vijven en zessen werd hij met zijn gezin - er was inmiddels een dochter geboren - naar Nederland gestuurd om de theologie opleiding te volgen. Het gezin woonde in Zeist bij het bolwerk van de Evangelische Broedergemeente (EBG). Johannes Rambaran studeerde samen met veel bekende predikan-

ten uit de EBG, zoals Mingoën, Zeefuik en Hessen. Het Zeister Zending's Genootschap zond hem uit naar India om de talen Urdu en Hindi te studeren, en te leren hoe het evangelie op een Hindostaanse wijze met in achtname van de cultuur gebracht kon worden. Met zijn gezin - twee dochters inmiddels - vertrok hij met de boot vanuit Marseille naar India.

Tijdens zijn opleiding aan de Leonard Theological College in Jabalpur, India verzamelde hij Indiase christelijke liederen. Na het afronden van zijn studie in India, vertrok hij via een stop van drie maanden in Zeist, terug naar Suriname. Daar werd hij in 1969 als eerste Hindostaanse predikant van de EBG geordend in de Grote Stadskerk. De meegebrachte liederen uit India werden opgenomen in het Hindostaanse liedboek van de EBG. Deze liederen worden nu nog steeds gebruikt. Het is zo bijzonder dat je het evangelie kan zingen in je eigen taal. Het geeft je zo een diep gevoel in je hart. Het spreekt tot je op een manier die heel emotioneel is. Een andere taal, kan jouw gevoelige snaar niet raken. Ik vergelijk het met een Bollywood-film waarbij de liederen in het Hindi worden gezongen en de Hindostaan dieper raakt. Zo doet Hindi-gospel dat ook..’.

De rubriek ‘Genderoptiek’ is één van de middelen van het Women's Rights Centre om gendergelijkheid en gendergelijkwaardigheid te bevorderen, vrouwenrechten te bepleiten en alle vormen van geweld tegen vrouwen uit te bannen. Deze pagina komt tot stand onder auspiciën van het Women's Rights Centre (WRC).

Redactie en samenstelling:
Carla Bakboord MSc. en Drs. Henna Guicherit
wrcsur@hotmail.com
Vormgeving:
Erleyandro Karijodinomo